

7. Este întotdeauna vorba numai de „moarte și suferință”?

După ce în capitolele 4 și 5 ne-am ocupat de conținutul închinării acceptabile pentru Dumnezeu și de legătura dintre Cina Domnului și închinare, unii s-ar putea întreba: Este vorba la închinare întotdeauna „numai” despre suferințele Domnului Isus? Când am studiat jertfele, ne-am ocupat în special cu moartea lui Hristos și cu suferințele legate de aceasta. O anumită excepție este jertfa de mâncare,¹ dar chiar și acolo am văzut că slava vieții Domnului Isus a fost vizibilă în mod deosebit în multiplele suferințe prin care El a trebuit să treacă pe drumul vieții Sale.

Și, bineînțeles, suntem preocupați în mod deosebit cu moartea Domnului atunci când ne adunăm pentru a vesti această moarte (compară cu 1 Corinteni 11.26). Această lucrare a Mântuitorului nostru pe Golgota, prin care L-a glorificat atât de minunat pe Dumnezeu, este cu siguranță cea mai mare în ochii lui Dumnezeu. Chiar dacă în moartea lui Hristos ne minunăm de slava Sa, pe de altă parte ne cuprinde tristețea când ne amintim că noi, oamenii, am fost cei care am provocat suferința în viața Sa și că din cauza păcatelor noastre și a stării noastre păcătoase a suferit atât de teribil judecata lui Dumnezeu. Este asemănător cu Paștele pe care izraeliții l-au mâncat în Egipt: erau și ierburi amare, care ne fac să ne gândim la amărăciunea suferințelor Domnului nostru. De aceea se pune întrebarea: Nu există și alte subiecte decât suferința și moartea care ne pot și ar trebui să ne conducă la închinare?

Alte aspecte, care ne conduc la închinare

Aceste subiecte există într-adevăr. După cum vom vedea, acestea au legătură cu Persoana Domnului Însuși:

- (1) Hristos este Acela care era ca viață veșnică la Tatăl și ne-a fost descoperit;
- (2) Atunci când El era pe pământ a devenit vizibil ce este viața veșnică, și
- (3) Acum Hristos ca viața veșnică este glorificat în cer (vezi și 1 Ioan 5.11,12,20).

În Vechiul Testament găsim și imagini ale slavei vieții veșnice, iar în legătură cu aceste imagini se vorbește foarte concret de „a se închina”.

Vom aduce din nou câteva exemple de cântări, pentru a explica acest aspect al închinării și ne vom lua cântări oarecum mai puțin cunoscute, care exprimă bine acest lucru. Aceste cântări ne vor da un exemplu al gândurilor care ne pot preocupa în timpul închinării.

Serviciul jertfelor pe locul pe care Domnul Îl alege

Cartea a cincea a lui Moise [Deuteronomul] ne arată, în capitolele 12-26, că Dumnezeu nu numai voia să dea poporului Său pământesc, Israel, țara Canaan ca moștenire, ci și că Îi plăcea

¹ Vezi „Ce ne arată jertfa de mâncare despre închinare”, în capitolul 4.

să locuiască în mijlocul poporului Său și să aibă acolo un loc unde izraeliții să se adune la El. Acolo ei trebuiau, de asemenea, să-și aducă darurile lor de jertfă:

Deuteronomul 12.1,5-7,9: Acestea sunt rânduielile și judecățile pe care să luați seama să le faceți în țara pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeuul părinților tăi, ca s-o stăpânești, în toate zilele cât veți trăi pe pământ. ... Ci să căutați locuința Sa la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru dintre toate semințiile voastre, ca să-și pună Numele acolo, și să vii acolo; și să aduceți acolo arderile voastre de tot și jertfele voastre și zeciuielile voastre și darurile ridicate ale mâinii voastre, și promisiunile voastre, și darurile voastre de bunăvoie, și întâii-născuți din cirezile voastre și din turmele voastre. Și acolo să mâncați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru și să vă bucurați, voi și familiile voastre, de tot lucrul mâinii voastre, cu care te-a binecuvântat Domnul Dumnezeuul tău. ... Pentru că încă n-ați ajuns la odihna și la moștenirea pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul Tău.

Acest pasaj lung se încheie în capitolul 26, că israelitul vine în acest loc pe care „Domnul Dumnezeuul lor ... îl va alege pentru a-și pune Numele acolo”, și oferă lui Dumnezeu o parte din roadele țării, cu care El l-a binecuvântat și se închină înaintea lui Dumnezeu:

Deuteronomul 26.1-4,10: Și va fi așa: când vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău de moștenire și o vei stăpâni și vei locui în ea, *să iei din pârga tuturor roadelor ogorului*, pe care le vei strânge din țara ta, pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, și să le pui într-un coș și să te duci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul tău ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Și să vii la preotul care va fi în zilele acelea și să-i spui: «Mărturisesc astăzi Domnului Dumnezeuului tău că am intrat în țara pe care Domnul a jurat părinților noștri că ne-o va da». Și preotul să ia coșul din mâna ta și să-l pună jos înaintea altarului Domnului Dumnezeuului tău. ... Și să le pui jos înaintea Domnului Dumnezeuului tău și să te închini înaintea Domnului Dumnezeuului tău.

Noi datorăm totul harului Său

Israelitul știa foarte bine că totul îi aparținea lui Dumnezeu și că totul se datora harului Său. Dumnezeu, în harul Său, avusese milă de „arameul răătăcitor” și de „mulțimea mică”, le-a văzut „chinul și... truda și... asuprirea” și i-a eliberat din crunta robie a Egiptului:

Deuteronomul 26.5-7: Și să răspunzi și să zici înaintea Domnului Dumnezeuului tău: «Tatăl meu era un arameu gata să piară și a coborât în Egipt cu puțini oameni, și acolo a locuit temporar și acolo a ajuns o națiune mare, puternică și numeroasă. Și egiptenii ne-au asuprit și ne-au chinuit și au pus robie grea peste noi. Și noi am strigat către Domnul Dumnezeuul părinților noștri și Domnul a auzit glasul nostru și a văzut chinul nostru și truda noastră și asuprirea noastră.»

Israel: poporul proprietate a Domnului și copiii Săi

Însă ei aveau voie să știe că ei erau poporul proprietate a Domnului:

Deuteronomul 26.18: Domnul te-a primit astăzi ca să fii poporul stăpânirii Lui, cum ți-a spus.

Ei au fost chiar în totalitatea lor recunoscuți ca și copii ai Lui:

Deuteronomul 14.1.2: Voi sunteți fii ai Domnului Dumnezeuului vostru ... Pentru că tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeuul tău și pe tine te-a ales ca să fi popor deosebit [proprietate a Lui] între toate popoarele care sunt pe fața pământului.

Ei nu vor fi înțeles mare lucru din toate acestea. Pentru că Dumnezeu nu li S-a arătat ca Tată în felul în care ni S-a arătat nouă. Deci dacă izraeliții, care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu ca Tată așa cum Îl cunoaștem noi, trebuiau să I se închine, cu cât mai mult avem noi motive să laudăm harul lui Dumnezeu și mila Lui, care S-a îndurat de noi și ne-a scos din nenorocirea noastră - pe noi, care eram „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2.1) și „fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12). Noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al nostru și putem ști că suntem iubiți cu aceeași dragoste cu care El Îl iubește pe singurul Său Fiu născut. Această minunată apropiere de Dumnezeu caracterizează închinarea noastră, da, chiar *trebuie* să caracterizeze închinarea noastră.

Dumnezeu vrea să umple casa Sa cu închinători

În cântarea „Vater der Herrlichkeit, Dir nun erschallt” [„Tată al slavei, pentru Tine răsună acum”], autorul cântării arată cum scopul Tatălui a fost acela de a umple casa Sa cu aceia care se bucură împreună cu El de jertfa Fiului Său – „vițelul cel îngrășat” înjunghiat (Luca 14.23; 15.23) - să fie aproape de inima Sa și să înțeleagă această inimă de dragoste și să I se închine:

2. Ce minunat! Ești din vecii și-n har
dai creaturii Tale azi în dar
inima Ta.
Măreț e planul Tău, Te adorăm!
Ca fii, cu Fiu-naintând, urmăm
inima Ta.
3. C-al inimii dor să-Ți fie-mplinit
pe-un drum de chin a mers și-a săvârșit
lucrarea grea,
Acestei sorți i-am fost făcuți părtași;
noi n-am contribuit, ci-am fost atrași
spre-a Te-adora.
4. Noi, Tată, ne-nchinăm, ești răsplătit
prin dragoste, așa cum Ți-ai dorit;
și-așa va fi.
Mereu la ale Tale bogății,
să-Ți umple casa, oameni vor veni
spre-a Te slăvi.²

Binecuvântarea noastră în Hristos: viața veșnică

Și noi, așa cum izraeliții au primit țara Canaan, am primit o țară: locurile cerești, în care am fost transferați în Hristos (compară cu Efeseni 2.6). Deci, care sunt de fapt binecuvântările, pe care le-am primit acolo - și noi suntem binecuvântați, la urma urmei, cu toate binecuvântările

² „Vater der Herrlichkeit, Dir nun erschallt“. Titlul original în engleză: „Father of glory, Thine is now the praise“ (Text: Mrs. Henry Arthur Berg acesta este Doris Markham [1914–2011]).

care se găsesc acolo? Ele pot fi rezumate într-o singură frază: viața veșnică. Domnul Isus rezumă toate „cele cerești” din Ioan 3.12 în versetele 15 și 16 cu expresia: „viața veșnică”.

Viața veșnică este ceea ce „Dumnezeu, care nu poate să mintă, a făgăduit mai înainte de timpurile veacurilor” (Tit 1:2). Ea nu ne este promisă doar pentru un viitor îndepărtat (în cer), ci este deja acum posesiunea noastră, dacă credem în Domnul Isus (Ioan 3.36; 6.47): Isus Hristos Însuși este „viața veșnică, care era la Tatăl și care ni s-a arătat” (1 Ioan 1.2). Deci, dacă vrem să vedem ce este viața veșnică, pe care o posedăm, trebuie să vedem cum s-a arătat ea în Domnul Isus, care Însuși este și era viața însăși (Ioan 11.25; 1 Ioan 5.20).

„Roadele țării”: gloriile Domnului

Cele șapte roade ale țării Canaan, pe care israelitul trebuia să le aducă la altar pentru a se închina lui Dumnezeu pentru ele (Deuteronomul 26.1-12), ne arată tipologic șapte aspecte ale binecuvântării „țării” noastre - locurile cerești -, ale vieții veșnice. Citim deja despre roadele țării în Deuteronomul 8:

Deuteronomul 8.7,8: Domnul Dumnezeul Tău te duce ... țară de grâu [1] și orz [2] și vii [3] și smochini [4] și rodii [5], țară cu măslini [6] și cu miere [7].

Șapte aspecte ale vieții veșnice

Toate aceste aspecte ale vieții veșnice le regăsim în perfecțiune în Domnul nostru Isus; ele fac parte din gloria Sa. Această slavă a adus-o cu El din casa Tatălui la întruparea Sa și a dezvăluit-o aici pe pământ, iar noi o putem vedea și în glorificarea Sa după învierea Sa. Aceste glorii le vom admira în El pentru toată veșnicia. Când le descoperim în Domnul nostru - în acțiunile și în motivele Sale - atunci putem lua aceste descoperiri („roade”), așa cum israelitul a luat roadele țării, și să le depunem în fața (să-I spunem) Tatălui nostru ca jertfă de închinare.

Dorim acum să privim pe rând pe fiecare dintre „roadele țării”. Făcând acest lucru, dorim să înțelegem ce putem aduce Tatălui nostru ca închinare pentru bucuria Sa.

Grâul – Hristos, începutul creației lui Dumnezeu

Primul rod pe care îl găsim în Deuteronomul 8.8 este grâul. Înțelesul grâului ne devine clar atunci când vedem în primul rând că sărbătoarea Cincizecimii era „sărbătoarea primelor roade ale recoltei de grâu”. Acest lucru devine clar din legătura dintre Exodul 34 și Leviticul 23:

Exodul 34.22: Să ții sărbătoarea săptămânilor, a celor dintâi roade din secerișul de grâu.

Leviticul 23.15-17: Și, de a doua zi după sabbat, de la ziua când ați adus snopul darului legănat, să vă numărați șapte sabbate; să fie întregi; să numărați cincizeci de zile până la a doua zi după sabbatul al șaptelea; și să aduceți un nou dar de mâncare Domnului. Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca dar legănat, din două zecimi de floare a făinii; să fie coapte cu aluat, ca cele dintâi roade pentru Domnul.

Așadar, Duhul Sfânt leagă grâul de sărbătoarea Cincizecimii, care în Vechiul Testament este numită „sărbătoarea săptămânilor”. Această sărbătoare a avut loc la șapte săptămâni după sărbătoarea aducerii snopului darului legănat, ziua învierii.³

Cele dintâi roade: pâine din grâu cu aluat dospit

La Cincizecime au fost pâini din aluat dospit. Ele trebuiau să fie cele dintâi roade pentru Domnul. În primul rând DOMNUL trebuia luat în considerare. Deoarece ele au fost coapte, lucrarea aluatului a încetat. Aceste pâini sunt o imagine a „adunării celor întâi-născuți”⁴ (Evrei 12.23), pe care Domnul Isus a primit-o ca răsplată pentru suferințele Sale. Deși mai există încă rău - despre care aluatul este o imagine - în credincioși (cei „întâi-născuți”), deoarece ei încă mai au vechea natură, „carnea”, ca sursă a răului, totuși răul a ajuns sub judecata morții lui Hristos și, dacă îl ținem acolo, nu va mai lucra, așa cum nici aluatul nu putea fi activ în pâinea coaptă.

Bobul de grâu a trebuit să moară

Când Domnul Isus a fost „șters de pe pământul celor vii” [„tăiat din țara celor vii”] (Isaia 53.8) și ca Mesia „a fost nimicit” (Daniel 9.26), părea că El nu va avea nici un viitor și nici o posteritate. Dar în a patruzeci și noua zi după învierea lui Hristos, la sărbătoarea primelor roade ale secerișului de grâu, adică la Cincizecime, El a trimis din slava în care Dumnezeu Îl înălțase ca răsplată a lucrării Sale, pe Duhul Sfânt pe pământ pentru a întemeia Adunarea.⁵ Ea constă din primul rod al bobului de grâu care a căzut în pământ. Ea este atât de strâns legată cu El, Omul glorificat în ceruri, și atât de prețioasă, încât este numită „trupul Său” și „soția Sa” (Efeseni 1.22,23; Apocalipsa 19.7; compară cu Efeseni 5.25-32).

Ceea ce Hristos Și-a dobândit, El Și-a dobândit prin moarte. Bobul de grâu (o imagine a lui Hristos) trebuia să moară: „Dar Isus le-a răspuns, zicând: «A venit ceasul ca să fie glorificat Fiul Omului. Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod. ... și unde sunt Eu, acolo va fi și robul Meu. Și, dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va onora.»” (Ioan 12.23,24,26).

Acum, aceia pe care El i-a dobândit pentru Sine pot „fi cu El”, pentru a avea parte cu El de locul Lui în glorie (Ioan 17.22,24).

Când grăuntele de grâu aduce rod, el dă din nou boabe de grâu de același fel. Aplicat la noi, rodul Său înseamnă că avem aceeași natură cerească ca și El: „Asemenea celui din țărână, așa

³ Iudeii serbează sărbătoarea snopului legănat conform cu Leviticul 23.11 în duminica de după Paște. Aceasta corespunde zilei de înviere a Domnului nostru.

⁴ În Împărăția de o mie de ani vor fi iarăși mulți credincioși pe pământ. Însă ei nu vor face parte din această Adunare.

⁵ Pentru înțelesul spiritual al sărbătorilor israeliților vezi și cartea *Die Feste Jehovas* de E. Dönges și *Meine Feste* de W. Mïcher.

sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48), și suntem din același izvor ca și El (Evrei 2.11-13).

Aplicat la închinarea noastră, aceasta înseamnă că în cântările și rugăciunile noastre putem vorbi despre faptul că Domnul a murit, dar nu a rămas în moarte, și că acum este înălțat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu. În afară de aceasta, admirația noastră poate exprima și faptul că Domnul, prin suferința Sa, a dobândit o comunitate de oameni, pentru ca El să nu fie „singur” în slava Sa.

În cântarea „Ernten wirst Du, Herr, mit Freuden“ [„Doamne, Tu vei secera cu bucurie”], autorul cântării se ocupă cu rodul⁶ pe care Domnul l-a primit după ce a împlinit lucrarea:

1. Secerând rodul seminței,
Ce plângând ai semănat,
Scump e rodul suferinței,
Ce din moartea-Ți s-a-’nălțat.
Fiu de Dumnezeu, Isus,
Rod bogat vei duce sus,
În zile de veselie,
Cu cântări de bucurie.
2. Nu Ți-a fost în van silința,
Munca și necazul Tău,
Căci va încolți sămânța,
Rod bogat lui Dumnezeu.
Frumos Te va lăuda,
Însutit, în fața Ta.
Tu, Bobul de grâu, prin moarte,
Ai de rod acuma parte.
3. Snopii copti, spicele pline,
Rodul nobil s-a plecat.
Că hambarele sunt pline -
Rodul Tu l-ai adunat!
Mari și multe bucurii,
Snopii când în cer vor fi;
Cu recolta cea aleasă,
Bucuros Te-ntorci acasă.⁷

⁶ Găsim aici nu numai „grâul”, ci și „vinul”, care vorbește despre bucurie, după cum vom vedea.

⁷ „Ernten wirst du, Herr, mit Freuden“ (Text: Paul Waltersbacher 1987). cântarea 198 din *Geistliche Lieder*.

Iar în cântarea „Herr Jesus, deine Liebe ohnegleichen” [„Doamne Isuse, dragostea Ta fără egal”], poetul descrie aspectul că Hristos a dobândit o societate cu care este intim legat. Acolo scrie în ultimele două strofe:

3. Tu umpli deja totu-n spațiu’-n care,
familiar cu Tine-n veci vom sta
și unde-avea-va parte de splendoare
mireasa, trupul, plinătatea Ta.
4. În veci de veci, acel loc, sus, în zare,
cu Tine Adunarea-l va-mpărți.
Da, după-a Tatălui predestinare,
plăcerea-I și-ncântarea Ta vom fi.⁸

Orz – Hristos, Întâiul-născut dinte morți

Dacă punem în legătură informațiile pe care le primim despre diferitele sărbători - despre sărbătoarea primelor roade ale secerișului grâului (compară cu Exodul 34.22), despre timpul secerișului orzului (Exodul 9.31,32) și despre sărbătoarea primelor roade ale snopului (Exodul 23) – atunci înțelegem: Orzul este în legătură cu învierea. Învierea Domnului nostru a avut loc la sărbătoarea primelor roade (a orzului), cu 49 de zile înainte de Rusalii, „a doua zi după sabbat”, adică în duminica de după Paște.

Exodul 9.31,32: Și inul și orzul au fost distruse, pentru că orzul dăduse în spic și inul înflorise. Și grâul și alacul nu s-au stricat, pentru că erau târzii.

Leviticul 23.10-11,15: Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera secerișul ei, atunci să aduceți la preot un snop din cel dintâi rod al secerișului vostru. Și el va legăna snopul înaintea Domnului ca să vă fie primit; preotul îl va legăna *a doua zi după sabbat*. ... Și, de a doua zi după sabbat, de la ziua când ați adus darul snopului legănat, să vă numărați șapte sabbate.

Multe glorii stau în legătură cu Hristos în înviere. În 1 Corinteni 15.20-23 ne sunt prezentate două glorii: demnitatea Sa ca primul Om care a înviat și ca garanție a învierii noastre:

- **1 Corinteni 15.20-23:** Dar acum, Hristos a fost înviat dintre morți, *cel dintâi rod al celor care au adormit*. Pentru că, întrucât prin om este moartea, *prin om și învierea morților*. Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui: *cel dintâi rod, Hristos*, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui;

El trebuie să aibă întotdeauna întâietatea, chiar și în înviere:

- **Coloseni 1.18:** El este *Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți*, ca El să aibă întâietate în toate.

Prin înviere, El a obținut victoria asupra lui satan, nu numai pentru El însuși, ci și pentru noi:

⁸ „Herr Jesus, Deine Liebe ohnegleichen”. Titlul original în engleză: „Jesus, our Lord, the mighty power“ (Text: N.B. Stewart).

- **Evrei 2.14,15:** Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.

Suntem atât de obișnuiți cu ideea de înviere, încât nu ne mai minunăm de marele Învingător, care nu numai că a triumfat asupra lumii, a puterii întunericului și a păcatului, dar care este mai puternic decât marele dușman din întregul univers: moartea.

- **Proverbe 30.15,16:** Sunt trei lucruri niciodată sătule, patru care nu zic „Este de ajuns!”: Șeol,⁹

Dar Hristos a intrat în moarte și a și ieșit din nou. Învierea Sa este dovada că Dumnezeu este pe deplin satisfăcut de lucrarea Sa; și prin aceasta este și dovada că suntem îndreptățiți:

- **Romani 4.25:** [Domnul Isus] a fost dat pentru greșelile noastre și a fost *înviat pentru [sau: din cauza] îndreptățirea noastră.*

Încă din timpul vieții Sale aici pe pământ a devenit clar cum Domnul Isus a fost marcat de înviere. Atât durerea umană, cât și bucuria pământească au căpătat un alt caracter prin gândul la înviere. Astfel, în Ioan 11, Îl vedem pe Domnul Isus rămânând calm în ciuda pericolului de moarte pentru Lazăr. Când Lazăr a murit și toți erau împovărați de durere, El a putut să mai stea două zile în locul unde se afla, în ciuda compasiunii depline, pentru că știa despre înviere. Și când toți erau în mare bucurie în Ioan 12 și chiar voiau să-L facă Împărat, El s-a gândit la moarte, pentru că știa că, pentru ca să înceapă epoca de glorie și să înceapă domnia Sa, va trebui mai întâi să meargă la moarte și să învie.

Expresia „Începutul creației lui Dumnezeu” din pasajul următor leagă ideea de orz (învierea) de cea de grâu (roadele după înviere). Noua creație a lui Dumnezeu¹⁰ nu se va opri cu Domnul Isus, acesta era doar începutul. Ce titlu de onoare este pentru El să fie aici „Începutul”, Cel dintâi, în această nouă creație.

- **Apocalipsa 3.14:** Îngerului adunării din Laodiceea scrie-i: „Acestea le spune Ce care este Amin, Martorul credincios și adevărat, *Începutul creației lui Dumnezeu ...*”

Toți cei răscumparați au parte de această nouă creație, după cum ne arată Galateni 6.15 și 2 Corinteni 5.17.

⁹ Cuvântul *Șeol* este un alt cuvânt pentru Locuința morților.

¹⁰ Noua creație a lui Dumnezeu a început cu cel de-al doilea Om, ultimul Adam, Hristos. Și noi îi aparținem încă de pe acum, iar după sfârșitul Împărăției păcii, ceruri noi și un pământ nou îi vor aparține și ele.

Așadar, în rugăciunile și cântările noastre putem vorbi cu bucurie și entuziasm despre Biruitorul de la Golgota: despre Fiul care a biruit totul și S-a întors victorios la Tatăl Său în glorie.

O parte din gândurile despre orz enumerate sunt preluate din cântarea „Preis sei Ihm, der auferstanden” [„Slavă Celui care a înviat”]:

1. Slavă, slavă Lui! A-nviat!
Moartea El a biruit.
Hristos la cer S-a înălțat,
Dumnezeu L-a proslăvit.
2. Suferit-a și-nviat-a,
păcatele ne-a purtat,
pe vrăjmaș de tot legat-a,
viu e veșnic și-onorat.
3. A-nviat! Ce veste mare
pentru-ai Săi a răsunat!
Din mormânt, după-ngropare
sus la tron El S-a-nălțat.
4. A-nviat! O, El, Cel unic,
Bob de grâu însingurat,
lăstărind, acum Cel veșnic,
rod din El, nenumărat.
5. A-nviat! Cu-ntâietate
E slăvit, glorificat,
Cap fiind pus peste toate
Adunării I-a fost dat.¹¹

În cântarea următoare, „Du, Herr, stiegst zum Totenreiche“ [„Tu, Doamne, Te-ai coborât în împărăția morților”], se trece de la orz („învinș”, „înviat”) în primele două strofe la grâu în ultimele două strofe. Grâul, după cum am văzut, este rodul „fără sfârșit” care a venit și va veni din moartea Sa:

1. Tu-n a morții locuință,
Doamne-ai intrat
Liber de-a ei influență,
Deplin curat.
Cel ce-avea puteri de moarte,
A-ncercat război să-Ți poarte,
Dar l-ai biruit în toate.
Singur ai stat.

¹¹ „Preis sei Ihm, der auferstanden“. Originalul în suedeză de Karolina (Lina) Wilhelmina Sandell-Berg (1832–1903).

2. Din mormânt Tu înviat-ai,
Ieșind decis;
Moartea tot Tu rușinat-ai,
Ți s-a deschis
poarta. Vii din groaza mare;
Te privim cu încântare.
Frânt-ai lanțuri prin forțare
și ai învins!

3. Biruința câștigat-ai
în moarte-aci;
și lui Dumnezeu Tu dat-ai
rod mii și mii.
Toți născuți din a Ta moarte,
cei vi, de Dumnezeu au parte.
Cete, pentru Tine toate,
da, vor trăi.

4. Dintre mulți născuți ești primul,
Slava-i a Ta!
Locul prim îl ai la Tatăl,
și-l vei avea!
Ești măreț, sublim, puternic,
Cântul nostru-Ți va fi veșnic.
Doar cu Tine, Tu, Cel vrednic,
în veci vom sta!¹²

Vița de vie (vin) – bucuria lui Hristos

Vinul vorbește în general în Scriptură despre bucurie:

- **Judecători 9.13:** Și vița le-a zis: «Să-mi las eu mustul meu, care *înveselește* pe Dumnezeu și pe om?
- **2 Samuel 13.28:** ... când *se va veseli inima* lui Amnon de vin ...
- **Estera 1.10:** ... când inima împăratului era *veselă* de vin ...
- **Psalmul 78.65:** Atunci Domnul S-a trezit ca din somn, ca un viteaz care *strigă însuflețit de vin*,

Bucuria Domnului Isus, Omul din ceruri, este însă o bucurie foarte diferită de cea pe care o cunoaștem în general. Acest lucru devine deosebit de clar în evanghelia după Ioan, când observăm cum bucuria este acolo în legătură cu Domnul:

Isus și femeia samariteancă

¹² „Du, Herr, stiegst zum Totenreiche”. Titlul original în engleză: „Thou, Lord, to death's domain” (Text: Leslie G. Milner [1882–1958]).

Ioan 4.31-36: Dar, între timp, ucenicii Îl rugau, spunând: „Rabi, mănâncă!” Dar El le-a spus: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoașteți“. Ucenicii spuneau deci unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Isus le-a spus: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să sfârșesc lucrarea Lui. Nu spuneți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți ogoarele, că sunt deja albe pentru seceriș. Secerătorul primește plată și adună rod spre viață eternă, pentru ca și semănătorul și secerătorul să *se bucure* împreună.

Domnul Isus era obosit de călătorie, flămând și însetat. El a cerut unei femei samaritene să-I dea de băut și totuși, probabil, nu a primit nimic. Cu toate acestea, El a fost atât de întărit încât ucenicii s-au mirat. Acest lucru s-a datorat bucuriei pe care a savurat-o, pentru că a putut pune pe cineva în legătură cu viața veșnică și de faptul că, făcând acest lucru, putea face ceea ce Tatăl L-a trimis să facă. Ne dăm seama cât de ciudată ne este adesea o astfel de bucurie, care vine din faptul că voia Tatălui a fost făcută și oamenii au intrat în contact cu viața veșnică.

Isus și Lazăr

Ioan 11.11,14,15,41-42: ... și, după aceea, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit ...”. Atunci deci Isus le-a spus deschis: „*Lazăr a murit. Și Mă bucur* pentru voi că nu eram acolo, *ca să credeți.*” ... Au ridicat deci piatra. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat; Eu dar știam că întotdeauna Mă ascuți, însă pentru mulțimea care stă împrejur am spus, *ca să creadă că Tu M-ai trimis.*”

„Mă bucur” este traducerea literală a expresiei „sunt vesel”. Haideți să ne gândim la situație. Domnul Isus nu a avut mulți prieteni. Nu în multe locuri a fost primit cu bucurie. Dar într-o casă din Betania a fost primit cu bucurie și acolo băteau inimile pentru El. Pe Lazăr îl numește „prietenul nostru”. Surorile Îl chemaseră pe Domnul, zicând: „Doamne, iată, acela *pe care-l iubești* este bolnav” (Ioan 11.3). Acest prieten, pe care El îl iubea, murise, și totuși Domnul S-a bucurat. Cât de ciudată ni se pare această bucurie. Însă moartea lui Lazăr trebuia să servească pentru ca ucenicii și ceilalți din mulțime să cunoască că Tatăl L-a trimis. Era bucuria că relația Sa cu Tatăl era văzută și ducea la o creștere spirituală în ai Săi prin promovarea credinței lor - o bucurie care nu putea avea originea decât în cer și pe care, prin urmare, nimeni nu o putea distruge.

Bucurie în legătură cu reîntoarcerea Lui la Tatăl

Ioan 14.28: Ați auzit că Eu v-am spus: „Plec și vin la voi”. Dacă M-ați fi iubit, *v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.*

Domnul Isus arată aici că întoarcerea Sa la Tatăl este un motiv de bucurie. Dacă deja ucenicii Săi ar fi trebuit să se bucure, cât de mult trebuie să Se fi bucurat El să meargă la Tatăl ca Om și să fie la El acolo. Putem înțelege această bucurie anticipată, pentru că acolo nu va mai trebui să suporte „împotrivire din partea păcătoșilor” (Evrei 12.1), El ar fi în atmosfera iubirii Tatălui, fără greutate și pământeste. Totuși, motivul pe care El îl dă pentru ca ucenicii să se bucure (împreună cu El) este altul: „Tatăl este mai mare decât Mine”.

Aici, pe pământ, El a fost Cel umilit; aici a fost disprețuit, chiar și spânzurat în cele din urmă pe lemnul blestemat ca un criminal. A trebuit să ia locul cel mai de jos, moartea cea mai josnică pe cruce. Dar Tatăl a ocupat o poziție proeminentă, ca Dumnezeu înălțat mai presus de

toate. Și la acea înălțime se va înălța Fiul. El se va așeza ca Om pe tronul Tatălui, având parte de această poziție cu El. Ce onoare! Ucenicii ar trebui să se bucure și de acest lucru. Și totuși, pe de altă parte, El nu vorbește despre o *poziție*, ci despre faptul că va merge „la Tatăl”, adică despre o *Persoană*, la care El va fi. Și aici, bucuria este din nou în legătură cu Tatăl.

L-am admirat vreodată pe Domnul pentru această bucurie, și ne-am închinat Lui pentru această bucurie? I-am spus vreodată Tatălui despre aceasta în închinare? Aceste lucruri le vom sesiza doar dacă ne vom lua timp intens și deliberat pentru a ne ocupa cu gloriile Persoanei Domnului Isus. Nu credem că ar fi plăcut Tatălui nostru ceresc dacă, la figurat vorbind, am veni înaintea lui Dumnezeu cu aceste coșuri pline și I-am spune acest lucru în închinare? Cât de diferite sunt astfel de gânduri profunde de versurile de obicei foarte superficiale ale cântecelor din mișcarea Worship.

În cântarea următoare, compozitorul își exprimă bucuria că Domnul este acum ridicat atât de sus și că toată puterea și slava Îi sunt acordate Lui:

1. Tu, o, Doamne, în mărire,
Înălțat ești pe vecie.
Ca și Tine, nimeni nu-i.
Tronul Tău e-n veci statornic
Și împărăți-vei veșnic
În Împărăția Ta.

2. Cinste, slavă și mărire
Cântă-a cerului oștire
Și toți îngerii-Ți slujesc.
Al Tău Dumnezeu și Tată
Ți-a dat Ție ca răsplată
Toate-a Tale mari lucrări.¹³

Bucurie provocată de savurarea dragostei Tatălui

Ioan 15.9-11: Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă țineți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, *așa cum Eu am ținut poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui*. V-am vorbit acestea pentru ca *bucuria Mea* să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.

Domnul Isus a făcut întotdeauna pe pământ ceea ce era plăcut Tatălui. Aceasta include și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Prin aceasta El a savurat întotdeauna pe deplin dragostea Tatălui. Era o bucurie deosebită pentru El să Se gândească că Tatăl privea cu dragoste spre El ca Om. Această bucurie de a savura dragostea plăcută a Tatălui vrea Domnul să ne-o dăruiască și nouă. Iar noi o putem experimenta dacă respectăm poruncile Tatălui.

¹³ „Du, o Herr, bist hoch erhoben” (Text: Philipp Friedrich Hiller [1699–1769]). Cântarea 29 din *Geistliche Lieder*.

Bucuria revederii după suferințe și moarte

Ioan 16.21,22: Femeia, când naște, se întristează, pentru că i-a venit ceasul; dar, după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de necaz, pentru bucuria că s-a născut un om în lume. Și voi deci sunteți, în adevăr, întristați acum; *dar vă voi vedea din nou* și inima voastră se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră.

Aici Domnul Isus vorbește despre o femeie care trăiește o naștere. El leagă tristețea acestui ceas de durere de ceasul de durere al morții Sale. El nu folosește aici cuvântul *naștere* sau *facere* sau ceva de genul acesta, ci cuvântul: „A venit ceasul ei”. El folosește acest cuvânt și pentru El însuși în Ioan 12.27 : „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi spune? «Tată, salvează-Mă din ceasul acesta?» *Dar pentru aceasta am venit la ceasul acesta.*”

Apoi, El leagă bucuria revederii cu ucenicii după învierea Sa de bucuria „că s-a născut un om în lume”. Ei Îl vor vedea din nou ca „Întâiul născut din morți”. Dar și El îi va revedea și noi Îi auzim bucuria Sa în aceste cuvinte. Cu ochii credinței, și noi Îl putem vedea chiar și astăzi (Evrei 2.9) și putem ști că și El ne privește cu bucurie. Astfel, bucuria cerească nu este în legătură numai cu Tatăl, ci și cu frățietatea.

Bucuria Domnului cu privire la relațiile pe care El le va putea savura după lucrarea Sa dureroasă este deja indicată în mod profetic în Vechiul Testament:

- **Psalmul 126.6:** El merge plângând, purtând sămânța de semănat, se întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii.

Gândul acesta îl găsim în strofa a patra a cântării următoare:

4. Vei savura atunci tot rodul suferinței,
Cel pentru care Tu pe cruce Te-ai luptat;
În fața Ta, sfânt și desăvârșit va crește,
Iar sufletul Tău va fi-n veci înviorat.¹⁴

- **Țefania 3.17:** Domnul Dumnezeuul Tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie: va tăcea în dragostea Lui, *Se va veseli de tine cu cântece de bucurie.*

Aceeași bucurie a Domnului o întâlnim din nou în epistola către Evrei:

- **Evrei 12.2:** Isus ... care, *pentru bucuria pusă înaintea Lui*, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.

¹⁴ „Die Ruh‘ auf immerdar”, cântarea 166 din *Geistliche Lieder*. Titlul original în franceză: „Du repos éternel” (Text: Henri Rossier [1835–1928]).

- **Evrei 2.12,13:** „Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Te voi lăuda în mijlocul Adunării”. Și din nou: „Eu Mă voi încrede în El”. Și din nou: „Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu.”

Bucurie prin conștientizarea purtării de grijă a Tatălui

Ioan 17.11-15: Și Eu nu mai sunt în lume, dar aceștia sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca să fie una ca Noi. Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău; pe aceia pe care Mi i-ai dat, i-am păzit și nici unul dintre ei n-a pierit, decât fiul pieirii, ca să se împlinească Scriptura. Dar acum vin la Tine. Și vorbesc acestea în lume, ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei. Eu le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.

Domnul Isus a mers pe drumul Său bucurându-Se de dragostea plină de grijă a Tatălui. El a putut spune: „Nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine” (Ioan 16,32). Aceasta constituia bucuria Lui. Acum El dorește ca și ai Săi să se bucure de această dragoste a Tatălui, știind că Tatăl este cu ei, are grijă de ei și îi păzește pe cale.

Cât de minunat că a fost un Om care S-a bucurat atât de mult să facă voia lui Dumnezeu. El Însuși a pus totul în slujba slăvirii Tatălui și S-a bucurat de aceasta cu mare bucurie. Putem aduce Tatălui în contribuțiile noastre, în închinarea noastră ceva din Domnul Isus și bucuria Lui. Dacă ne propunem să găsim locurile din viața Domnului nostru în care se exprimă această bucurie, vom avea mult vin pe care să-l oferim ca închinare Tatălui nostru.

În cele trei strofe ale cântării „Du kanntest, Herr, des Vaters Willen” [„Știut-ai voia Tatălui Tău, Doamne”], compozitorul cântării vorbește despre cele trei bucurii menționate mai sus:

1. Știut-ai voia Tatălui Tău, / Tu ai Ținut al Lui Cuvânt,
Să-L împlinești dorit-ai mereu, / în orice loc și timp, oricând.
Vreau să mă bucur deci cu Tine, / Cu Domnu-mi credincios și viu.
Să stau cu Tine-mi este bine! / Unde ești Tu și eu să fiu!
2. În inima Ta, bucuria / Rămas-a limpede mereu,
Chiar când Te-a mistuit durerea; / Era cu Tine Tatăl Tău.
Aceași bucurie Îți cer, / Când cu credință zi de zi,
Privesc spre Dumnezeul din cer / Și-n luptă vreau a birui.
3. Cândva cu lacrimi Tu sămânța, / Pe-acest pământ ai semănat.
Îi strângi pe cei ce au credința, / Fiind rodul veșnic meritat.
Al muncii sufletului Tău rod, / Ce mare, minunat va fi!
Când pe-ai Tăi răscumpărați îi văd, / Cu Tine bucuros voi fi.¹⁵

¹⁵ „Du kanntest, Herr, des Vaters Willen” (Text: Walter Keune 2010). Cântarea 232 din *Geistliche Lieder*.

Smochinul – Hristos, Cel drept

Domnul Isus avea drepturi față de poporul Său, pe care îl răscumpărase din Egipt și îl făcuse popor al Său. Poporul nu s-a ridicat la înălțimea acestor așteptări îndreptățite, nu l-a liniștit „foamea”. Dreptate înseamnă să dai fiecăruia ceea ce i se cuvine. Dar poporul nu a dat Domnului ceea ce I se cuvenea. Domnul exprimă acest lucru cu smochinul, care este blestemat sau tăiat pentru că nu a dat rod:

Matei 21.18,19: Iar dis-de-dimineă, pe când Se întorcea în cetate, a flămânzit; și, văzând un smochin lângă drum, a venit la el și n-a găsit nimic în el decât numai frunze. Și i-a zis: „Să nu mai fie rod din tine niciodată!” Și smochinul s-a uscat îndată.

Luca 13.6,7: Și a spus parabola aceasta: „Cineva avea un smochin plantat în via sa. Și a venit și a căutat rod în el, dar n-a găsit. Și i-a zis viticultorului: «Iată, de trei ani vin și caut rod în acest smochin și nu găsesc: Taie-l; de ce cuprinde și pământul degeaba?»”

De asemenea, în Ieremia 24 smochinele sunt folosite ca imagine. Citim acolo despre smochinele bune și cele rele. Smochinele rele erau cei care nu voiau să recunoască dreptatea lui Dumnezeu în judecată și voiau să rămână în Ierusalim cu orice preț; erau smochine atât de rele și de putrede încât nu puteau fi mâncate. Smochinele bune erau cei care spuneau: Da, este drept ceea ce face Dumnezeu. Așa trebuie să procedeze El cu noi. Prin urmare, ne supunem acestei judecăți și mergem la Babilon.

Israelitul în care nu exista înșelăciune - nici o nedreptate - se găsește în mod caracteristic sub smochin (compară cu Ioan 1.47,48).

Când primul om a vrut să-și instaureze propria dreptate, citim:

Geneza 3.7: Și li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi. Și au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi.

În mod semnificativ, aici era vorba doar de frunze, nu de fructe.

Așadar, smochinul poate fi pus în legătură cu neprihănirea.

În ce contrast cu primul om este Hristos Însuși! El putea spune:

- **Ioan 5.30:** ... nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.
- **Ioan 8.29:** Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui.
- **Ioan 8.49:** Îl onorez pe Tatăl Meu.

Și cu toate că nu avea nevoie, El S-a lăsat botezat cu botezul lui Ioan și a zis:

- **Matei 3.15:** așa se cuvine, să împlinim toată dreptatea.

Anania putea să-i spună lui Pavel:

- **Faptele apostolilor 22.14:** Dumnezeu părinților noștri te-a ales dinainte, ca să cunoști voia Lui și să-L vezi *pe Cel drept* și să auzi glas din gura Lui.

Iar Ioan ne arată ce efect are această poziție a Celui neprihănit asupra noastră, care încă putem păcătui:

- **1 Ioan 2.1,2:** Avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, *Cel drept*; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

El a devenit chiar și dreptate a noastră:

- **1 Corinteni 1.30:** Hristos Isus, care a devenit pentru noi ... *dreptate* ...

Și în curând această dreptate se va arăta și în judecată:

- **Apocalipsa 19.11:** Și am văzut cerul deschis: și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și *El* judecă și Se luptă *cu dreptate*.

În cântarea „O Vater! Einer ist's vor allen” [„O, Tată, dintre toți e Unul”], compozitorul vorbește despre modul în care Domnul Isus a satisfăcut fiecare dorință a lui Dumnezeu și a împlinit tot ceea ce Tatăl a dorit. Nu a existat nici măcar o singură așteptare a Tatălui pe care El să nu o fi împlinit. El a fost smochinul care a dat rod deplin:

1. O, Tată, dintre toți e Unul; / La El privești cu desfătare,
La Fiul Tău cel preaiubit.
Cum a fost El în veșnicie, / A fost și la-mplinirea vremii;
Acum e Dumnezeu și Om.
El caracterul Tău îl are / Și El e oglindirea Ta,
E strălucirea slavei Tale, / Ce-alină-n veci dorința Ta.
2. Chiar înainte de-a fi lumea, / Tu L-ai ales ca jertfă sfântă,
ca Miel curat, făr' de cusur.
A devenit pe lemnul crucii / Mireasmă bună pentru Tine,
Iar pentru noi, păcat, blestem.
El voia Ta a-ndeplinit-o, / A săvârșit lucrarea Ta;
El a venit să îplinească / Ce-a hotărât iubirea Ta.¹⁶

Smochina – Hristos, Prințul păcii

„Rodul dreptății” smochinului – smochinele – stă în legătură cu pacea:

¹⁶ „O Vater! Einer ist's vor allen”. Cântarea 148 din *Geistliche Lieder*. Titlul original în franceză: „Ton Fils unique, ô notre Père” (Text: Jacques Erné [1825–1883]).

- **Iacov 3.18:** Dar *rodul dreptății* este semănat în pace pentru cei care fac pace.
- **Evrei 12.11:** ... dar după aceea le dă celor deprinși prin ea [disciplinarea] *rodul* dătător de pace al *dreptății*.
- **Isaia 32.17:** Și *lucrarea dreptății* va fi pace; și *rodul dreptății*, liniște și siguranță pentru totdeauna.

Aceasta este o pace diferită de cea pe care o cunoaștem în lume. În lume pacea se bazează de obicei pe compromis. Această pace, însă, se bazează pe dreptate. Aici, fiecare a primit ceea ce i se cuvenea.

Hristos nu este doar neprihănirea noastră, ci și pacea noastră. El a făcut pace cu Dumnezeu și, de asemenea, pace între noi, El ne-a adus în cea mai mare apropiere de Dumnezeu și ne-a unit atât de strâns unii cu alții încât El poate vorbi de *un singur* om nou:

- **Efeseni 2.14-17:** Pentru că El este *pacea noastră*, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, *pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace*; și i-a împăcat pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și El a venit și *a vestit pace vouă, celor de departe, și pace celor de aproape*.

În cântarea „Oh, welch ein Heiland, Herr, bist Du!” [„O, ce Mântuitor, Doamne, ești Tu!”] Îl găsim pe Hristos în strofa a doua ca fiind pacea noastră, iar în strofa a treia ca neprihănirea noastră, și iarăși pacea care ne-a adus atât de aproape de Dumnezeu - smochinul și smochinele:

2. Tu, Doamne, Prințul păcii ești¹⁷ / Și ai vrut ca să mântuiești,
Chiar toată omenirea!
O, Miel Sfânt al lui Dumnezeu,
Pe cruce al Tău sânge-a curs,
S-avem azi înfierea!
Fericire!
Noi prin moartea-Ți moșteni-vom în mărire,
Unde ne vei da cununa!
3. Dreptatea noastră, Doamne, ești, / Și cât de mult Tu veselești
Pe cel ce crede-n Tine!
Lucrarea Ta ai săvârșit, / Și toată fric-ai nimicit;
Cu Dumnezeu noi suntem.
Lasă veșnic,
O, Tu, Soare, Desfătare, ca pe Tine

¹⁷ În versiunea originală aici se folosește un cuvânt „Holdseliger” pe care generația tânără aproape că nu-l cunoaște. Probabil astăzi s-ar spune *minunat*.

Să Te savurăm cântându-Ți!¹⁸

Domnul Isus Însuși a savurat pacea, pe care vrea să ne-o dea și pe care o numește „pacea Mea” (Ioan 14.27), întotdeauna în măsură desăvârșită. De exemplu, când Îl vedem pe Domnul Isus în situația deosebită din Matei 11, Îl găsim acolo plângând necredința chiar a orașelor în care se făcuseră cele mai miraculoase lucrări ale Sale. În afară de aceasta a trebuit să experimenteze că până și un Ioan Botezătorul s-a îndoit de El. Dar chiar dacă a trebuit să spună: „În zadar M-am trudit, Mi-am cheltuit puterea pentru nimic” (Isaia 49.4), toate acestea nu I-au tulburat deloc pacea. El a putut spune în ciuda tuturor lucrurilor: „Te laud, Tată, ... Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.25,26). Aceasta nu este o pace naturală, nu este o odihnă naturală, ci este ceva specific doar vieții veșnice. Cine Îl urmează pe El în acest sens, va găsi și el însuși „odihnă pentru sufletul său” (Matei 11.29).

Rodie – Hristos, Sfântul

Dacă privim pasajele din Scriptură în care întâlnim rodia, vom descoperi că acestea se referă la separare și la sfințire. Marele preot purta un veșmânt albastru ca cerul, care mărturisește despre caracterul ceresc al Domnului Isus. Această haină exterioară era separată sau despărțită de pământ cu o bordură de rodii cu diferitele culori ale perdelelor. Aceste glorii ale Domnului, despre care mărturisesc culorile, arătau consacrarea sfântă a marelui preot pentru Dumnezeu. Chiar și atunci când Domnul a avut de-a face cu vameșii și păcătoșii, El și-a păstrat întotdeauna statutul de despărțit, de sfânt, de consacrare pentru Dumnezeu:

- **Exodul 28.31,33-34:** *Și să faci mantia efodului, toată din material albastru. ... Și pe marginile ei să faci rodii din fir albastru și purpură și stacojiu, de jur-împrejurul marginilor ei, și clopoței de aur printre ele, de jur-împrejur: un clopoțel de aur și o rodie, un clopoțel de aur și o rodie, pe marginile mantiei, de jur-împrejur.*

În Templu se aflau stâlpi încoronați cu rodii. Acești stâlpi nu erau stâlpi de susținere, ci stâlpi memoriali - stâlpii memoriali ai sanctuarului, pentru locașul sfânt al lui Dumnezeu. Ei trebuiau să demonstreze caracterul sanctuarului:

- **1 Împărați 7.42:** [Și Hiram a terminat de făcut toată lucrarea] și cele patru sute de rodii pentru cele două rețele, două șiruri de rodii pentru fiecare rețea, ca să acopere cele două coroane ale capitelurilor care erau *pe capătul de sus al stâlpilor*;

De aceea grădina de rodii este o grădină închisă:

- **Cântarea cântărilor 4.12,13:** *Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită. Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe.*

¹⁸ „Oh, welch ein Heiland, Herr, bist du” (Text: Johann Ludwig Konrad Allendorf [1693–1773]). Cântarea 100 din *Geistliche Lieder*.

Iar obrajii asemănați cu o rodie tăiată se află în spatele vălului de despărțire pentru cel iubit:

- **Cântarea cântărilor 6.7:** Ca o bucată de rodie sunt obrajii tăi *sub vălul tău*.

În modelul lui Iosif Îl vedem pe Domnul Isus ca Cel despărțit, Cel sfânt:

- **Geneza 49.26:** ... ele vor fi pe capul lui Iosif și pe creștetul capului celui care a fost *despărțit de frații săi*.

Iar Petru spune iudeilor:

- **Faptele apostolilor 3.14:** Dar voi L-ați tăgăduit pe *Cel Sfânt* și Drept și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș;

Când Domnul Isus Se va întoarce în ceruri, El numește această întoarcere *sfințire de Sine Însuși*. El S-a pus deoparte acolo, pentru ca ai Săi care au rămas pe pământ să aibă un punct de referință în afara lumii și, în acest fel, să fie și ei puși deoparte sau sfințiți:

- **Ioan 17.13,18-19:** Dar acum vin la Tine. ... Eu i-am trimis pe ei în lume; și *pentru ei Mă sfințesc pe Mine Însuși*, ca și ei să fie sfințiți în adevăr.

Dacă trebuia să existe un mare preot potrivit pentru societatea aleasă de pe pământ, El trebuia să satisfacă sfințenia în toate formele ei:

- **Evrei 7.26:** Pentru că un astfel de Mare Preot se cuvenea pentru noi: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile.

De asemenea, la sfârșitul timpului de har, El Se prezintă pe Sine Însuși ca Sfânt în fața Adunării credincioase:

- **Apocalipsa 3.7:** Acestea le spune Cel Sfânt, Cel Adevărat.

Și chiar atunci când El va exercita judecata după epoca harului, o va face tot ca Cel Sfânt:

- **Apocalipsa 16.5:** Drept ești Tu, care ești, și care erai, *Cel Sfânt*, pentru că ai judecat astfel.

Ne bucurăm noi să privim cu admirație această sfințenie și consacrare a Domnului nostru? Dacă citim evangheliile în acest fel, nu vom termina de găsit „rodii” pe care să le oferim apoi ca jertfe, pentru că mereu găsim în cuvintele și acțiunile Domnului nostru punerea deoparte și consacrarea Sa pentru Dumnezeuul Său.

În poezia „Welt in Todesnacht” [„Lumea în noaptea morții”], poetul ajunge să vorbească despre contrastul dintre toate lucrurile păcătoase pe care oamenii răi le-au făcut Domnului nostru și sfințenia minunată, pe care credința o vede în El:

2. Ca necunoscut
Țara-ai străbătut
Ți-au adus dispreț, ocară,
Că ești Fiu, le-a fost povară.
Ca desfigurat
Lumea Te-a tratat.

3. Cu spini pe-al Tău cap
Te-au încununat.
Cu săbii și cu ciomege
Au venit ca să Te lege.
În față scuipat,
Om îndurerat!

5. Domn al slavei ești,
Curat strălucești!
Frumusețea Ființei Tale
Nu are asemănare!
Doar mireasa Ta
Curând Te-o vedea.¹⁹

Următoarea strofă Îl laudă pe Cel a cărui demnitate este tocmai sfințenia și credințioșia:

Ne bate pentru Tine inima,
Mișcați, o, Doamne, de onoarea Ta.
Ești sfânt, trăiești în adevăr și-ai har,
Ți-aducem imnuri azi ca dar.²⁰

Untdelemn de măslină – Hristos, Dăruitorul binecuvântării lui Dumnezeu și Acela care Îl onorează pe Tatăl

Măslinul din Romani 11 indică domeniul în care se găsește binecuvântarea deosebită a lui Dumnezeu. Oricine este în legătură cu măslinul nobil se află pe terenul binecuvântării lui Dumnezeu:

- **Romani 11.12,17:** Dacă însă alunecarea lor este o *bogăție a lumii* și paguba lor o *bogăție a națiunilor*, ... Iar dacă unele dintre ramuri au fost rupte și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai devenit împreună-părtaş al rădăcinii și grăsimii măslinului ...

¹⁹ „Welt in Todesnacht”. Din volumul de poezii *Glaube, Liebe, Hoffnung, CSV Hückeswagen, 1980*.

²⁰ „Voll Freude Dir das Herz entgegenschlägt”. Titlul original în engleză: “Lord Jesus, gladly do our lips express” (Text: Thomas Willey [1847–1930]).

Și următoarele pasaje din psalmi arată că untdelemnul măslinului este o imagine a belșugului de binecuvântare:

- **Psalmul 104.15:** ... cu untdelemn face să-i strălucească fața.
- **Psalmul 36.8:** Ei se vor sătura din belșug din grăsimea casei Tale.

Acest belșug de binecuvântare l-am primit în Hristos (Efeseni 1.3), deoarece Hristos ca Om l-a primit (Ioan 17.22):

- **Efeseni 1.3:** Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu *orice binecuvântare spirituală* în locurile cerești, *în Hristos*.

Iotam arată spre o altă însușire a untdelemnului: el servește pentru ungere, adică, pentru onorare:

- **Judecători 9.9:** Și măslinul le-a zis: „Să-mi las eu *grăsimea mea* cu care, prin mine, Dumnezeu și omul sunt onorați și să mă duc să mă clatin peste copaci?”

În legătură cu Hristos, în uleiul de măline se pot vedea două lucruri:

- (1) Binecuvântarea pe care o primim prin Hristos.
- (2) Binecuvântarea prin care Îl laudăm pe Hristos.

În 1 Corinteni 10, cele două gânduri sunt legate între ele:

- **1 Corinteni 10.16:** Paharul *binecuvântării*, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?

Pe de o parte, ne gândim la binecuvântarea pe care am primit-o în imaginea paharului, iar pe de altă parte, binecuvântăm acest pahar, mulțumim pentru el.

În Psalmul 52, situația este asemănătoare: pe de o parte, vorbitorul este conștient de bunătatea, adică de binecuvântarea lui Dumnezeu, în vecii vecilor, iar pe de altă parte, el vrea să-L laude pe Dumnezeu, adică să-L onoreze pe Dumnezeu, pentru tot atâta timp:

- **Psalmul 52.8,9:** Dar eu sunt ca un măslin verde în casa lui Dumnezeu; *mă voi încrede în bunătatea lui Dumnezeu în vecii vecilor. Te voi lauda totdeauna.*

Cum a trăit Domnul nostru Isus Hristos acest lucru în mod desăvârșit; numai El putea spune cu adevărat:

- **Ioan 8.49:** Eu ... Îl onorez pe Tatăl Meu.

Dacă vedem cât de minunat a avut Domnul grijă să arate slava Tatălui Său (vezi și Ioan 2.16,17; Luca 2.49), atunci să oferim și noi acest „untdelemn de măslină” ca închinare adusă lui Dumnezeu și Tatăl nostru, așa cum dorește El.

De asemenea, în Psalmul 133, untdelemnul este în legătură cu „binecuvântarea”, iar această binecuvântare este caracterizată ca fiind „viața veșnică”:

- **Psalmul 133.2,3:** Este *ca untdelemnul prețios pe cap, care curge pe barbă, pe barba lui Aaron, care curge pe marginea veșmintelor lui; ca roua Hermonului, care coboară pe munții Sionului, pentru că acolo a orânduie Domnul binecuvântarea, viața pentru totdeauna.*

În cântarea „Herr Jesus, o wie nah” [„Doamne Isuse, cât de aproape”] regăsim din nou câteva roade ale țării. Domnul Isus ne va aduce în aceeași poziție sfântă înaintea Tatălui în care El Se află deja acum ca Om (rodie). Atunci El poate poseda rodul pe care l-a dobândit (grâu) și se poate bucura de victoria Sa asupra morții, adică de înviere (orz), și se poate bucura (vin); aceasta este binecuvântarea (măslinul) pe care o primește de la Dumnezeu. De această binecuvântare (măslinul), mireasa (grâul) poate avea parte și împărtăși fericirea Lui (măslinul).

1. Isuse, Doamne, o, cât e de-aproape ceasul

În slavă, Tatălui, când ne vei arăta,
Vei savura atunci din biruință rodul,
| : Ce Dumnezeu vrea să ți-L dea. : |

2. Slăvită, fericită-i, binecuvântată

Mireasa, când la nuntă o vei însoți.
Ea poate sta la masă și e fermecată!
| : Acolo, Doamne-i vei sluji. : |²¹

Untdelemnul de măslină – Duhul Sfânt

Cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu ne-a dat-o deja astăzi aici, pe pământ, este Duhul Sfânt:

- **Ioan 20.22:** Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a spus: „Primiți pe Duhul Sfânt!”
- **Ioan 15.26:** Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine.

De aceea nu este de mirare că untdelemnul este deseori și o imagine a Duhului lui Dumnezeu:

²¹ „Herr Jesus, o wie nah”. Originalul în franceză: „Il vient, Seigneur Jésus” (Text: André Gibert [1893–1985]).

- **Zaharia 4.2-6:** ... văd, și iată ... doi măslini lângă el, unul la dreapta potirului și altul la stânga lui. Și eu ... am spus îngerului ... „Ce sunt acestea, Domnul meu?” Și îngerul ... a răspuns ... „Nu prin putere și nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor.

Ungerea cu untdelemn este privită ca ungere cu Duhul Sfânt:

- **Faptele apostolilor: 10.38:** ... Isus din Nazaret, cum L-a uns Dumnezeu cu Duh Sfânt și cu putere ...

Când Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât peste Domnul, a fost o onorare pentru El, că Dumnezeu a putut să Se lege cu El ca Om în acest mod. Apoi, Tatăl exprimă din nou acest lucru în mod direct, lăsându-l să răsune din ceruri:

- **Matei 3.17:** Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea.

În cântarea „Wie rein und tief ist deine Liebe” [„Cât de curată și adâncă este dragostea Ta”] ne sunt prezentate din nou câteva „roade ale țării”. În strofa 2 Îl vedem pe Cel drept (smochin), care apără drepturile tronului lui Dumnezeu. Strofa a treia începe cu puternicul Biruitor al morții (orz) prin care putem avea parte de bogăția binecuvântărilor lui Dumnezeu și savura dragostea lui Dumnezeu. Această iubire, despre care vorbește strofa a patra. A fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt (Romani 5.5).²² Și această dragoste o savurăm prin Hristos (măslina).

2. De Domnu-i vina achitată -
Nici când atâta har n-a fost.
În lumea chiar de El creată,
Venit-a-n chip de păcătos.
Murit-a El, Neprihănitul,
La tronul Tău Și-așteaptă dreptul.
3. El a-nviat pentru vecie,
Isus, Mântuitorul meu;
Și le dă celor ce-au credință,
Din bogăția Ta mereu.
Prin El noi Îți gustăm iubirea
Și-n slavă ne-adâncim privirea.
4. În inimi Duhul Sfânt ne toarnă
Din dragostea Ta, bucuros,
Ca locul nostru să-l cunoaștem,
Acolo-n slavă cu Hristos.
Primit-am viață și iertare,

²² Roada Duhului este în primul rând dragostea (vezi Galateni 5.22 în legătură cu Galateni 5.6,14; 6.2,9,10).

Dăm Numelui Tău înălțare.²³

Miere – Hristos în părtășie cu Tatăl și cu ai Săi

Mierea era singurul îndulcitor la acea vreme. Nu era zahăr, nu erau deserturi, nu era ciocolată ca astăzi. În acest fel găsim mierea și în Sfânta Scriptură:

- **Ezechiel 3.3:** ... sulul ... în gura mea a fost dulce ca mierea.
- **Proverbele 24.13:** ... un fagure este dulce pentru cerul gurii tale.

Producția de miere are propria sa semnificație: este produsă de o colonie de mii de albine. O singură albină poate colecta doar o mică picătură de nectar, dar comunitatea este cea care produce mierea pe care o putem consuma.

- **Judecători 14.8:** ... în trupul mort al leului era un roi de albine și miere.

Astfel, plăcerea de a mânca miere este comparată și cu bucuria și plăcerea care derivă din relațiile comunitare:

- **Proverbele 25.16,17:** Ai găsit miere? Mănâncă atât cât este suficient pentru tine, ca nu cumva să te sature de ea și s-o verși. Pune-ți rar piciorul în casa aproapelui tău, ca nu cumva să se sature de tine și să te urască.

Cu toate că relațiile naturale aduc bucurie, aici pe pământ poate fi foarte ușor un prea mult. Existau cerințe familiale și pentru Domnul pe pământ. Găsim acest lucru în mod repetat, de exemplu, în legătură cu mama Sa. Cu toate acestea, El nu a permis niciodată ca aceste relații să Îi influențeze slujirea (vezi, de exemplu, Ioan 2.4), chiar dacă Și-a îndeplinit responsabilitățile până la sfârșit (compară cu Ioan 19.26). De aceea în jertfa de mâncare nu era permisă mierea.

În domeniul spiritual este altfel. Nu ne plictisim niciodată de părtășia cu Tatăl și cu Fiul, iar acest lucru este valabil și pentru adevărata părtășie spirituală între frații și surorile în credință și despre Domnul și Tatăl. La fel și Domnul a putut să savureze în mod constant o părtășie minunată cu Tatăl. Această părtășie netulburată este posibilă pentru noi doar după moartea și învierea Domnului Isus. El, dimpotrivă, a savurat deja din veșnicie această bucurie a părtășiei cu Tatăl:

- **1 Ioan 1.2:** Viața eternă *era la Tatăl*.

De-a lungul călătoriei Sale pământești, această părtășie a fost mângâierea Lui în toate singurătățile:

²³ „Wie rein und tief ist deine Liebe”. Titlul original în engleză: „O God, Thy grace no limit knows” (Text: Gilbert Henry Brown [1925–2006]).

- **Ioan 16.32:** Nu sunt singur, pentru că *Tatăl este cu Mine*.

În același timp, era și bucuria Lui pentru viitor, când va fi din nou la Tatăl:

- **Ioan 16.28:** *Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; din nou las lumea și Mă duc la Tatăl.*

Noi putem avea parte împreună cu Fiul de această părtășie:

- **1 Ioan 1.3:** Și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său.
- **1 Corinteni 1.9:** Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați în părtășia Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru.

Ce fericire:

- **Evrei 3.14:** Am devenit *părtași [sau: tovarăși] ai lui Hristos*.

Părtășia este descrisă și mai intim prin imaginea despre trup și soție:

- **Efesenii 1.22,23:** Dumnezeu a dat pe Hristos Adunării, care este *trupul Său*.
- **Apocalipsa 19.7:** *Nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit.*

Următoarele două cântări arată din nou cum sunt lăudate diferitele însușiri ale vieții veșnice:

„Preis Dir, o Gott und Vater!” [„Slavă Ție, Dumnezeu și Tată!”]

1. O, Dumnezeu și Tată!
Cât har pui Tu în joc!
Ne dai, chiar după moarte, (Orz)
Cu Fiul Tău un loc. (Măsline)
Ca Om pe veci trăiește-n
Lumina fără nor, (Smochină)
În har, cu-a Ta iubire,
Și corespunzător. (Grâu)
2. Tu, Lui și nouă Tată,
Ca Dumnezeu, la fel, (Miere)
Iar El, ca Preaiubitul,
Plăcerea Ta e-n El, (Măsline)
Ne duce cu plăcere,
Cu El, la locul Său, (Măsline)
Iubirea să-Ți cunoaștem
Și slava Ta mereu. (Miere)

3. Da, dragostea-Ți ne-atrage, (Măsline)

Nu va seca defel,
Ea spre Hristos se-ndreaptă.
Iubiți suntem în El; (Miere)
Și slava și iubirea
În El se odihnesc;
Fiii, care-I sunt frații,
Aproape-I se găesc. (Grâu)²⁴

„Wir kennen Dich, den Auferstand‘nen“ [„Noi Te cunoaștem, pe Tine, Cel înviat”]:

1. Cel înviat, noi Te cunoaștem,
Din moarte Cel întâi-născut, (Orz)

’nălțat de Dumnezeu la ceruri,
Bisericii ești Cap făcut. (Grâu)
Prin har și inima și gândul
În Tine libere devin,
La slava Ta să se gândească,
Cu Tine una sunt deplin. (Miere)

2. Ești Capul lucrurilor toate,
Aleasă slavă ai primit; (Grâu)

Ca Om Tu n-ai asemănare!
Ai Nume glorios, cinstit. (Grâu)
Sublim lucește-a Ta iubire,
Căci Golgota-i puterea sa,
Ce triumfat-a peste toate, Orz)
În noaptea cea mai neagră, grea.²⁵

3. Viu strălucește al Tău Nume,
Slăvită-i măreția Ta! (Grâu)

Sublimă e a Ta iubire;
Cu alta n-o poți compara.
Îți dedicăm cântări frumoase,
Cu Tine, vii, uniți vom fi. (Măsline, Miere)
Ca slava Ta pe veșnicie,
Iubirea Ta va dăinui.(Măsline)²⁶

²⁴ „Preis Dir, o Gott und Vater“. Titlul original în engleză: „We bless Thee, God and Father“ (Text: Alexander Carruthers [1860–1930]).

²⁵ „Preis Dir, o Gott und Vater“. Titlul original în engleză: „We bless Thee, God and Father“ (Text: Alexander Carruthers [1860–1930]).

²⁶ „Wir kennen Dich, den Auferstand‘nen“. Titlul original în engleză: „We know Thee, Lord, as risen“ (Text: autor necunoscut).